

«Jeg reiser ikke alene» av TJØSVOLL. (Kun for gjennomlesning)

TJØSVOLL

«JEG REISER IKKE ALENE»

En monolog skrevet av

ELISABETH TJØSVOLL

*Lesning på åpen mikk
SENTRALEN, 2023*

«Jeg reiser ikke alene» av TJØSVOLL. (Kun for gjennomlesning)

MONA

Okei. Bare hør her.

Jeg har møtt en fyr som er helt fantastisk, liksom. Han heter Jonas og studerer til å bli musikkprodusent. Han skriver sanger selv også. OG spiller gitar. Han skal ikke bare være en tøff produsent. Han har følelser også.

Så jeg tenkte jo I got the best of both worlds...

Men verden, ja.

Dilemmaet er at Jonas bor her, i Oslo.

Det gjør ikke jeg.

Jeg kommer fra Haugesund.

En liten by. Ganske lik som Oslo. Det er en by, men du klarer ikke helt å forsvinne i mengden sånn som her. Oslo er jo the big thing.

Vi har vært på toppen på en ting da. Vi har lenge vært regjerende mestre som Norges narkoby!

...

Det har fiksa seg litt nå da, men bare for å ha et bilde på hvor heavy Haugesund var. Vi hadde omtrent like mange narkomane som småbarnsfamilier i gatene våre.

Og Haugesundere FÅR barn! Det er ikke sånn Oslo-tendenser der. Vi tenker å få dem når vi er 16, vi. For da trenger vi ikke å ende opp som kjedelige gamle foreldre... og det er ikke noe diss mot dere altså! Alle har forskjellige tanker på det. Jeg ville ikke ha en kid når jeg selv var en, men jeg vil heller ikke være i midtlivs trassalder-krisa samtidig som kid'en går gjennom trass. Da er vi jo på nesten samme stadie i livet. Ingen vet hva pokker som feiler oss og hva vi skal gjøre. Alt vi vet er at livet er dritt.

Men jeg tenker ikke på å få unger med Jonas da. Ikke ennå.

Men Jonas er fra her,

og jeg er fra narkoby.

Jeg går ikke på noe altså!

This is all me.

Jeg lover.

Jeg har vokst opp i en kristen familie. Jeg ble slått ned... av Guds kjærlighet. Jeg trodde på han ganske lenge, helt til jeg ikke kom inn på førstevalget mitt til vgs. MENS alle vennene mine endte opp i samme klasse på musikklinja. Så... Ble jeg alene på helse. Da følte jeg at han ikke satt nok pris på min tro og meg som menneske. Så da bare bestemte jeg meg for å ghoste han. For han ghosta meg først!

«Jeg reiser ikke alene» av TJØSVOLL. (Kun for gjennomlesning)

Jeg bestilte flybillett. 3000 kr tur/retur. Til Oslo. Jeg pakket. Syv dager før jeg skulle reise, og planla alt som jeg trengte å ha med. Du vet jo aldri hva som kan skje. Kanskje han var kinky liksom, så jeg rappa med meg tau fra garasjen og gaffateip. Sikkert jævla vondt. Men. Hva gjør en ikke for kjærligheten da?

Jeg fortalte mamma at jeg skulle reise.

Hun sa
«Men Mona? Skal du reise alene?»

Jeg forklarte henne
at det går kjempefint.

Det kunne jeg ikke garantere. Disclaimer: Jeg har aldri reist
alene før. Men. Hvis du elsker...

Elsker!
Jeg sa elsker!
Djeees..

Hvis du... eeeelsker noen, kan en ikke la frykten for å falle fra
himmelen og DØ stoppe alt. Eller. Hvis en dør, stopper jo alt. Men
tenk om jeg ikke reiser da, og aldri møter han. Så vil jeg jo dø
ulykkelig! Så hva er verst?

Kvelden før kom tankene.
Tenk hvis det blir sånn turbulens.
Eller.

At det begynner å pøsregne og at flyet bare sklir ut av rullebanen
og krasjer med et tre! Eller at vinden blåser flyet i feil retning
og får flyet til å fly til Danmark liksom...

ELLER
at lynet treffer flyet sånn at motoren dør.
OG VI DØR!

Jeg fikk panikkangst. Klarte ikke å puste, tenke positivt. Det ble
for mye. Jeg skrek til mamma. Hun satt og slappet av med favoritt
lydboken sin. Så hun ble ikke så happy.

Jeg skrek;
Mamma! Dette går ikke! Jeg kan ikke fly.

Hun sa;
men vennen. Pust nå. Du kan ikke fly. Selvsagt ikke.

Jeg bare
hæ!

Du skal jo bare sitte på flyet. Det er piloten som skal fly det,
ikke du.

Ja, men.

«Jeg reiser ikke alene» av TJØSVOLL. (Kun for gjennomlesning)

Du har jo flydd helt til Florida for to måneder siden. Du klarte jo det.

Ja! Men! Da var jeg jo med deg og pappa og Frida. Det er jo noe helt annet!

Hvorfor?

FOR DA VAR JEG IKKE ALENE

Men...

IKKE GIDD! JEG KLARER IKKE!

Mamma stoppet å argumentere mot meg. Hun forsto at jeg ikke kunne endre mening. Så da... kjørte hun meg til nattbussen. Så da kjøpte jeg meg bussbillett. 750 kroner kostet den. Dritt-tur. Grunnen til at jeg var redd for å fly er jo fordi jeg er redd for høyder. Og her ender jeg opp med en to etasjers-buss! Da jeg kom inn på bussen, sa bare bussjåføren. Ja... Da kan du bare gå opp, du. Jeg bare hæ? Opp? Skal jeg opp der? Ja, det er der det er plass. Der satt jeg da i fuckings ÅTTE TIMER. OVER FJELLET. Vi kjører OVEEEER fjellet. Eller... Kjører?! Jeg kunne jo faen meg ikke se han fyren som skulle faktisk kjøre denne jævla fuckings bussen! Så da satt jeg jo der da i mitt luksuriøse top floor seat på vei mot DØDEN. Klar til å falle ned fra fjellet.

Jeg svelget en Sobril. Ja. Jeg går på det. Er det noen som ikke vet hva en Sobril er? Sobril er for folk som sliter med angst. Den roer deg ned og hvis du ikke har resept for det, er det ulovlig. Den havner i samme bås som narkotika. Så hvis en tenker på det, er jeg faktisk narkoman jeg også? NEI DA. Jeg får resept. Så jeg har angst. Jeg er ikke narkoman. Jeg trenger å roe tankene mine ned. Men ikke sånn som folk som narkomane gjør, for jeg får faktisk lov. Det får ikke de.

Sobrilen kicka og jeg omsider kommer meg vekk fra fjell og svingete veier og havner HER. I Oslo! Endelig! Jeg finner fram google maps og finner ut hvor jeg skal overnatte. Smart hotel. Det er ganske smart! Kunne vært billigere for et bittelite kott! Men. Jeg skal ikke klage. Jeg skal møte the love of my Life! Jonas.

Jonas var på skolen hele dagen, så jeg måtte vente. Men det gikk fint. Da kunne jeg jo finne noe jeg kunne overraske han med. Jeg gikk inn på butikken og kjøpte melkehjerter og sjokoklem. Sant for han er søt, kjærlighet og jeg gleder meg til å få en ekte klem. Var det litt teit? Jeg syntes i hvert fall at det var en skikkelig god idé.

Jonas skulle opptre (si tid på dagen). Her. (Stedet en er på nå). Han er så flink. Han og kompisene sine har et band. CAP AND CHINOS. Så de liksom. Opptrer. Alle sammen med en caps og... chinos.

«Jeg reiser ikke alene» av TJØSVOLL. (Kun for gjennomlesning)

Det er ganske cute. Jeg kommer her (stedet) og forteller folk at jeg skal møte kjæresten min og at han spiller. Folk bare så kult! Jeg forklarte dem at han vet ikke at jeg kommer. Ja! For det har jeg jo ikke sagt. Dette var en overraskelse for han! Han hadde ingen anelse om at hans forhåpentligvis store kjærlighet skulle dukke opp this evening. Men jeg satt her da og ventet. Og så spurte jeg (navn på arrangør) når Cap and Chinos skulle spille.

Det viser seg at de ikke skal opptre allikevel.
Så her står jeg da.
Og opptrer.
Ironisk, ikke sant?

Så Jonas. Hvis du sitter her. Jeg har brukt 3750 kroner på å komme hit. Jeg har brukt 1600 på hotell. Det minste du kan gjøre er å faktisk svare på alle meldingene jeg har skrevet til deg? Jeg vet at vi er ment for hverandre. Horoskopene våre matcher! Jeg er pisces og du er scorpio! Har jeg kommet her i kveld for ingenting?

Fy faen...
Sorry...
Jeg var sikker på at dette skulle gå liksom.
Ehm...
Fuck.

Okei, det var meg. Mona heter jeg. Jeg er tydeligvis singel. I'm a pisces. Jeg har sjokolade og et hotellrom og kommer meg ikke hjem med det første. For jeg trenger flere Sobril og jeg NEKTER å reise alene. Så jeg kommer til å sette meg ned her. Så om du vil... snakke om livet eller noe. Bli sammen. Så sitter jeg der. Takk for meg!